

deles fri og ubundne Udvikling, som det private Telefonvæsen hidtil har haft, ere vi godt paa Veje til at faa hele Landet stærkt forsat med Telefoner — ganske vist med store Svagheder i Betjeningen — navnlig da paa den østjydske Halvø, hvor Telefonvæsenet vist er det bedst udviklede her i Landet uden for Hovedstaden. Der har man vist i dette Øjeblik naaet, eller er lige ved at naa, at hver Landsby har sin Telefon, foruden mange enkelte private, og det er det, man maa stræbe hen til for hele Landet. Vil man nu bestemme sig til at lade Staten, faa Eneret paa Anlæg af Telefoner, vil det i Virkeligheden ikke blive saaledes, som det erede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgkreds (Hammerich) ønskede, at det skulde blive, nemlig et Supplement til den private Virksomhed, der kunde komme og udfylde, hvad den ikke ret kunde overkomme. Nej, det vil blive Hovedbetjeningen for Folket, og de Fordringer, som med Rette vilde blive stillede til den, vilde blive ganske overordentlig omfangsrige. Naar man derfor vedtager Lovforslaget, som jo fortjener alvorlig Overvejelse og maaste er det rigtige, maa man med det samme være fattet paa, at man paa de aarlige Finanslove kommer til at bevilge de Beløb, som vilde blive krævede af Befolkningen for at faa den Telefonbetjening, som den stigende Udvikling fordrer, og en stigende Udvikling deraf skulle vi have. Dette foreskommer mig, at være Hovedsynspunktet for Lovforslaget. Det forekommer mig for Resten, at Lovforslaget, naar man holder sig Statens Eneret for Øje, i det hele er saa forstandig affattet med saa gode Begrænsninger, over for den private Virksomhed, at det vil kunne afgive et tjenligt Midde, til at gennemføre den Foranstaltning, som det tilsigter at gennemføre, naar man beslutter sig dertil. — Der er et enkelt Punkt, i Lovforslaget, som jeg vil berøre; det staar ikke i Forbindelse med Hovedsynet paa den hele Sag; jeg nævner det, fordi det maaste ellers vilde indgaa de erede Medlemmers Opmærksomhed, der komme til at bestæfte sig med Lovforslaget. Det er det Punkt, der angaar Hemmelighedspligten for Telefonembedsmændene. Der er her i Lovforslaget indsat en Bestemmelse, som Telefontjenestens Tarv ligesom ogsaa Sagens Natur medfører, nemlig at Telefonsamtaler saa vel som de telefonerendes Navne, skulle holdes hemmelige af Statens Telefonsfunktionærer. Men der er jo et Omraade foruden dette, nemlig alt det private Telefonvæsen. Her kan Staten ikke blande sig i Forholdet mellem Bestyrelsen og Funktionærerne, det maa være en Sag, som disse indbyrdes maa afgøre, hvilken Hemmeligheds-

pligt der skal paalægges Funktionærerne. Dog er der her et enkelt Punkt, hvor der nok kan være Anledning for Lovgivningen til i Publikums Interesse at træde til. Det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan paalægges den private Telefonsfunktionær at afgive Vidneforklaring. Spørgsmaalet har foreligget praktist; en privat Telefonsfunktionær var under en privat Sag bleven stævnet under Falskmaalsbøder til at afgive Vidneforklaring for Retten, Funktionæren har protesteret mod at føres som Vidne, og under Proceduren herom blev det oplyst, at Forholdet mellem Selstab og Funktionær var saadant, at det var Funktionærens første Pligt at holde hemmeligt, hvad han hørte. Det blev da ved en i Tvisten affaet Rørdelse antaget, at da Omtale af, hvad Funktionæren i sin Tjeneste havde hørt, var en Krænkelse af hans første Tjenestepigt og kunde medføre hans Eksistensruin, maatte det ikke kunne paalægges ham at afgive Forklaring om, hvad han saaledes havde hørt. Ved Overretten, for hvilken Rørdelsen indanfædes, kom man imidlertid til det Resultat, at da Lovgivningen ikke indeholder noget udtrykkeligt Forbud imod, at han kræves til Vidne, paaligger der ham den almindelige Borgerspligt til at vidne. Dette Forhold, at der altsaa er statueret en Vidnepligt for den private Telefonsfunktionær om, hvad han som saadan har hørt, tror jeg det var rigtigst at benytte Lejligheden her til at rette. Thi Sagens Natur tilfiger, at den paagældende ikke bør kunne tilpligtes at vidne, naar der af det Selstab, hvorunder han fungerer, er paalagt ham en Hemmelighedspligt. — Et andet lille praktist Punkt turde det maaste heller ikke være mig forment at omtale, skønt det ligger lige paa Grænsen af, hvad der hører til Sagen; men det har ikke saa ganske lidt praktist Betydning. Det vedrører Forslagets 2det Kapitel, hvor der jo tales om Anbringelse af Ledninger. Vi vide jo, at naar Ledninger anbringes langs med Veje, et det ikke saa ganske sjældent, at Telefonselskaberne lade Telefonledningerne springe fra den ene Side af Vejen til den anden, ofte uden Nødvendighed, blot fordi det er bekvemmere og maaste en lille Smule billigere. Dette medfører ret betydelige Ulemper. Jeg ser ganske bort fra det ekseptionelle Tilfælde, at en Telefonvæl blæser om om Aftenen, og Traaden kommer til at hænge ned i Højde med en Hests Hoved eller en Ruffs Hals; der kan jo derved opstaa Fare, og det er i Virkeligheden ogsaa hændet. Men dette er jo et Undtagelsestilfælde. Der er derimod et andet Forhold, som har